

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

18 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Moraru Constantin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Moiseev Ruslan Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat mun. Chișinău str. Xxxxx, ap. xx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 10.11.2017-28.12.2017
2. instanța de apel: 15.02.2018-03.04.2018
3. instanța de recurs: 27.06.2018 - 18.07.2018

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Anenii Noi, (*sediul Centru*) din 28 decembrie 2017, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Moiseev Ruslan Xxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 500 unități convenționale, ceea ce constituia la data comiterii infracțiunii suma de 25.000 lei, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

A fost respinsă ca neîntemeiată cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată.

2. Potrivit sentinței s-a constatat, că Moiseev R., la 05 septembrie 2017, în jurul orei 18:00, aflându-se la volanul automobilului de serviciu de model "Mercedes Vario" cu n/î XX, ce aparține XXXXX, deplasându-se pe traseul G-109, Bulboaca-Delacău, r-nul Anenii Noi, la km 6, în apropierea s. Delacău, încălcând regulile de securitate a circulației rutiere, manifestând neatenție în timpul conducerii mijlocului de transport, a adormit și pierzând controlul volanului, a derapat și s-a tamponat într-un copac de pe acostamentul drumului, iar ca consecință pasagerul din automobil, Cazac V., s-a ales cu vătămare corporală medie.

Moiseev R. a încălcat regulile de securitate a circulației rutiere stipulate în RCR în vigoare și anume:

- pct. 10 alin. (1) lit. b) „Persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede cunoștințe și să execute cerințele RCR, precum și să posede dexteritatea necesară de a conduce în siguranță vehiculul pe drum”.

- pct. 45 alin. (1) „Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori:

a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția,

b) dexteritatea în conducere care iar permite să prevadă situațiile periculoase.

În rezultatul accidentului rutier, ca consecință a imprudenței lui Moiseev R., Cazac V. a suferit vătămare corporală medie.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Moiseev R. a fost calificată *de drept* în baza art. 264 alin. (1) Cod penal și anume – *încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcarea ce a cauzat din imprudență vătămarea medie a integrității corporale și a sănătății.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, prin care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie dispusă încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 768 lei.

În motivarea apelului declarat, a indicat că:

- instanța, la pronunțarea sentinței a respins cererea privind încasarea cheltuielilor de judecată - 768 lei, care urmează a fi achitată de inculpat în beneficiul statului, suportate pentru efectuarea expertizei judiciare de stabilire a gradului vătămarilor corporale, solicitată de acuzare conform prevederilor art. 227-229 Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2018, a fost respins ca nefondat apelul procurorului cu menținerea sentinței.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat, că consideră corectă concluzia primei instanțe privind determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între elementele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpatul Moiseev R. și semnele componenței de infracțiune prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal.

În viziunea instanței de apel, prima instanță la stabilirea pedepsei a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75 Cod penal, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care este mai puțin gravă, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei ce atenuază și agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, corect și rațional a aplicat față de ultimul pedeapsă sub formă de amendă, deoarece inculpatul a recunoscut vina integral, s-a căit sincer de cele comise, având la întreținere un copil minor.

Totodată, instanța de apel a reținut că deși inculpatul anterior la data de 21 septembrie 2001 a fost condamnat în baza art. 88 pct. 1 și 6 Cod penal, (*redacția 1961*), la 18 ani de închisoare, amnistiat și eliberat înainte de termen prin încheierea din data de 24 iulie 2008, fiind executată integral pedeapsa la data de 09 mai 2012, iar antecedentul penal nu a fost stins, prima instanță just a conchis, că prin săvârșirea de către inculpat a infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal în cazul în care antecedentele penale ale acestuia nu au fost stinse, nu constituie stare de recidivă, deoarece potrivit art. 88 pct. 1 și 6 Cod penal, (*redacția 1961*), infracțiunea a fost comisă cu vinovăție sub formă de intenție, iar infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (1) Cod penal, a fost comisă cu vinovăție sub formă de intenție față de fapta prejudiciabilă și imprudență față de urmările prejudiciabile.

Instanța de apel a menționat, că nu poate reține argumentele acuzatorului de stat precum că prima instanță eronat nu a încasat cheltuielile de judecată în sumă de 768 lei din contul inculpatului, deoarece aceste cheltuieli au fost efectuate în vederea demonstrării vinovăției inculpatului.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în sumă de 768 lei.

În motivarea recursului invocă argumente similare cu cele invocate în apel.

În drept, procurorul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente:

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material.

La temeiurile de drept ale recursului declarat, autorul invocă temeiul de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Totodată din textul recursului, Colegiul atestă, că autorul în esență critică decizia instanței de apel adoptată în latura civilă, prin care a fost menținută hotărârea primei instanțe, prin care a fost respinsă solicitarea acuzatorului de stat

de a fi încasate din contul inculpatului, cheltuielile judiciare pentru efectuarea expertizei judiciare, în sumă de 768 lei.

Așadar, în privința alegațiilor invocate de procuror se constată, că au constituit obiect de discuție în instanța de apel și asupra cărora această instanță s-a expus întemeiat, concluzii pe care le susține și instanța de recurs.

În cauza deferită judecării, recurentul solicită invocând prevederile art. 227 și 229 alin. (1) Cod de procedură penală, încasarea cheltuielilor suportate pentru efectuarea expertizei judiciare de stabilire a gradului vătămarilor corporale, în sumă de 768 lei, motivând că legea prevede ca condamnatul să suporte cheltuielile judiciare.

La cele invocate supra, instanța de recurs menționează, că aceste argumente ale recurentului sunt neîntemeiate, deoarece dispoziția art. 143 prevede, că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză (art. 143 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală).

Instanța de recurs relevă dispoziția alin. (2) art. 229 potrivit căreia, *instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare...* Prin urmare, se atestă că norma dată nu poartă un caracter imperativ, ci unul facultativ, lăsând la discreția instanței de a hotărî asupra chestiunii plății cheltuielilor judiciare, ținând cont de împrejurările cauzei și suportării acestor cheltuieli.

La fel, Colegiul evidențiază, că în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

Prin urmare, se reține că raportul de constatare nr. 3999 din 08 septembrie 2017 și raportul de expertiză judiciară nr. 152/D din 23 octombrie 2017, au fost ordonate de către organul de urmărire penală în vederea stabilirii circumstanțelor cauzei, constituind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării.

În acest sens, Colegiul penal statuează, că cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, prin numirea efectuării expertizei în prezenta cauză, reprezintă cheltuieli judiciare ce urmează a fi achitate din bugetul de stat.

Astfel, sunt apreciate ca fiind corecte concluziile instanței de apel referitoare la respingerea solicitării înaintate de către acuzatorul de stat privind încasarea de la inculpatul, Moiseev R. a sumei de 768 lei, cu titlu de cheltuieli suportate pentru efectuarea expertizei în prezenta cauză.

Mai mult ca atât, instanța de recurs menționează, că nu pot fi reținute alegațiile recurentului, potrivit cărora se menționează, că alin. (2) art. 143 Cod de procedură penală a fost abrogat (*Legea nr. 316 din 22 decembrie 2017, MO nr. 40-17/2018 din 09 februarie 2018*), iar cheltuielile judiciare urmau a fi încasate din contul

inculpatului, deoarece infracțiunea a fost comisă de către inculpat la data de 05 septembrie 2017, astfel alin. (2) al art. 143 Cod de procedură penală, la acel moment era în vigoare din 05 noiembrie 2013, republicat în MO nr. 284-251 la aceeași dată.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că nu este incident în speță cazul de casare invocat de către recurent, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs, în sensul casării hotărârii judecătorești contestate, în latura civilă.

Din considerentele expuse, Colegiul penal apreciază, că argumentele invocate de recurent sânt nefondate, ceea ce impune concluzia privind inadmisibilitatea recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Moraru Constantin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2018, în cauza penală în privința lui **Moiseev Ruslan Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 15 august 2018.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie